

též odmítnuta žaloba. Že rekurs proti tomuto usnesení odvolacího soudu, vydaném v řízení o pracovním sporu, lze podati ve lhůtě patnáctidenní, plyne z úvahy, že i pro odvolání a dovolání v těchto věcech byla připuštěna taková lhůta (§§ 29, 34 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.) a že pro rekursy proti usnesením prvního soudu byla § 36, odst. 1 a § 29 zák. tato lhůta výslovně stanovena. V souzené věci byl rozsudek pracovního soudu doručen právnímu zástupci žalobcovu dne 2. dubna 1936 a opravný prostředek podán na poštu dne 17. dubna 1936, takže byl včas podán a výtka nevčasnosti žalovaným uplatněná není důvodná. Rekursu nebylo lze vyhověti, ježto jeho vývody nejsou způsobilé vyvrátiti správné a výstižné důvody napadeného usnesení, k nimž se odkazuje, a dodává se jen ještě toto: Nejvyšší soud odůvodnil v rozhodnutí Sb. n. s. 7145 i 2984 (v důvodech) zásadu, že důvod žaloby pro zmatečnost podle § 529 č. 2 c. ř. s. jest doslova stejný s důvodem zmatečnosti § 477 č. 5 c. ř. s. a že důvod zmatečnosti podle § 477 č. 4 c. ř. s. nemůže býti základem žaloby pro zmatečnost. Oporu má tento právní názor i v důvodové zprávě k § 529 c. ř. s. (§ 551 vl. předl.), podle níž se zamýšlelo připustiti mimořádný obranný prostředek — jímž je žaloba pro zmatečnost — pouze tehdy, byla-li porušena pravoplatným rozhodnutím stěžejní zásada slyšení stran, aniž bylo možno straně uplatňovati důvod zmatečnosti v dřívějším řízení aneb opravným prostředkem. Z toho patrně, že zákonodárce omezil žalobu pro zmatečnost na případ, že strana v řízení vůbec nebo, potřebuje-li zákonného zástupce, nebyla jím zastoupena, pokud vedení rozepře nebylo dodatečně schváleno, tedy na případ § 477 č. 5 c. ř. s., neboť veškeré ostatní v § 477 c. ř. s. uvedené důvody zmatečnosti se musí zpravidla strana dovědět za řízení anebo po ukončení řízení (rozsudkem) a je jí tedy možno uplatňovati v řádném řízení opravném tyto důvody zmatečnosti a předejiti tomu, by rozhodnutí nevešlo v moc práva. Z toho je jasno, že mimořádný prostředek (žaloba pro zmatečnost) má býti odepřen, když formální zmatečnost bylo lze odstraniti řádným prostředkem opravným a žalobou pro zmatečnost nelze tudíž odpírati pravoplatnému rozhodnutí, jež strana sama svou vlastní procesní nedbalostí dala vejíti v moc práva (Sb. n. s. 2984). Že stěžovateli byl rozsudek, o nějž jde, doručen dne 13. srpna 1934, zjistil odvolací soud správně.

Čís. 15415.

Předpis § 1486 čís. 1 obč. zák. se týká i pohledávek podniků, které neprovádějí práce po živnostensku, nýbrž jen za úplatu kryjící náklad potřebný k obstarání prací v zájmu veřejnosti.

(Rozh. ze dne 18. září 1936, Rv I 2179/36.)

Žalující obec přednesla, že žalovaným provedla na jejich objednávku stavbu vodovodní přípojky, za niž jí žalovaní dluží ještě zažalovanou

částku. Žalovaní vznesli proti žalobě námitku promlčení. Nižší soudy uznaly podle žaloby.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Napadený rozsudek vychází z názoru, že při zřízení vodovodní přípojky žalující obcí na nemovitosti žalovaných nejde o žádné provedení prací v živnostenském, kupeckém anebo jinakém obchodním provozování, nýbrž o opatření obce předsevzaté ve prospěch jejích občanů ve všeobecném zájmu. Zákon sám mluví v § 1486 č. 1 obč. zák. o »jinakém obchodním provozování« tento pojem blíže nevymezuje a v té příčině nelze ani z motivů k § 194 III. dílčí novely k občanskému zákoníku nic vyčísti, neboť ty kladou jen na to důraz, že jde o pohledávky denního života průměrem nepatrné a o jednání, jež se pravidelně opakují. Z toho však, že zákon kratšímu promlčení podrobuje pohledávky vzniklé v živnostenském a kupeckém provozu a kromě toho ještě pohledávky za plnění v jinakém obchodním provozu, jest usuzovati, že jest pojem pohledávek, na které se § 1486 č. 1 obč. zák. vztahuje, brátí ve smyslu co nejširším. Jest sem proto zahrnouti všechny pohledávky, které v životě nejsou nijak mimořádné, nemají většího významu než obvyklá jednání denního styku (Sb. n. s. č. 14.009), a tedy i pohledávky vzniklé podnikům, jež sice neprovádějí práce ani po živnostensku, ani na výdělek, ale zabývají se přece obstaráváním prací za úplatu, třebaš touto úplatou má býti kryt jenom náklad potřebný k obstarání prací prospěšných veřejnosti. To plyne i z úvahy, že mnohé právnické osoby, jako je žalobkyně, mají podniky obou druhů a že třetím nelze vždy snadno seznati, jde-li o podnik výdělečný anebo sloužící jen všeobecnému užitku (Sb. n. s. č. 15115). Jest tedy pohledávku žalující obce na zaplacení vodovodní přípojky považovati za pohledávku podléhající tříletému promlčení podle § 1486 č. 1 obč. zák. K rozhodnutí otázky, zda tato pohledávka jest promlčena, bude však potřebí vyřešiti předem otázku, zda a kdy promlčecí lhůta počala plynouti, tedy kdy žalobkyně měla možnost výkonu práva (Sb. n. s. 1732, 7663, 12465). V tom směru však odvolací soud nic nezjistil. Nezbylo proto odvolacímu soudu než spornou věc vrátiti podle § 510, věta 2 c. ř. s. soudu odvolacímu.

Čís. 15416.

Exekuce na pohledávku zajištěnou kauční hypotekou po přiklepu zavazené nemovitosti.

(Rozh. ze dne 18. září 1936, R II 282/36.)

Na nemovitostech připsaných Františku B-ovi vážne podle kaučního prohlášení ve prospěch Josefa Š-a právo zástavní pro jistotu za